

פרשת תצווה – זכור

"להעלות נר תמיד" – הוראה מיוחדת, מוטעמת ומודגשת זו, יוצאת מפי ה' וניתנת למשה:
"ואתה תצווה".

משה אחראי באופן אישי לכל ההכנות שתיעשנה על טהרת הקודש, כדי שאורו של נר
התמיד יהיה זך ונקי מכל דופי.

אמר לו הקב"ה למשה: לא בשביל שאני צריך לנר, אלא "ויקחו אליך" - בשבילך, בשביל
להאיר לך.

רב כוחו של האור השופע מנר התמיד לגרש את החושך במעמקי הלב ולהעלות את שלהבת
החיים ולהאדירה. השמן למאור יש בו הכרח חיוני לא לה', אלא לאדם.

(מתוך: "ממעין האגדה" א. ארזי)

פרשת השבוע: נחם אילן

ימי החול		שבת פרשת תצווה	
05:18←05:24	זמן תפילין / טלית	17:14	הדלקת נרות
06:00	שחרית א'	17:25	14:00 מנחה
06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	שיעור הלכה אקטואלית לימוד מדור לדור (במקביל)	
08:20	שחרית ג' (בביה"ס)		
09:01←09:05	סוף זמן ק"ש	06:45	שחרית א'
13:15	מנחה א' (בחד"א)	08:30	שחרית ב'
17:25	מנחה וערבית	17:14	מנחה 12:30, 13:30
17:39←17:35	שקיעה	14:00	מנחה (בני-עקיבא)
20:10	ערבית	18:10	צאת השבת

אחות תורנית – דורית רידר

שבת
שלום

כוחו fe הציבור לצומת כוחו fe היחיד

"ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו לי... (כ"ח, א').

"וקדשתי את-אוהל מועד, ואת-המזבח; ... ושכנתי, בתוך בני ישראל.. (מ"ד-מ"ה).

התקדשותם של אהרן ובניו מתבצעת על ידי היבדלותם מתוך בני ישראל כך שיוכלו להתעלות ולגעת בקודש. התקדשותו של אוהל מועד מתבצעת בדיוק הפוך – השכינה יורדת אליו במטרה להיטמע בתוך בני ישראל.

בשני המקרים מתבצעת פעולת התקדשות, אולם כל אחד מהם מציג פעולה הפוכה מהשני: יציאה "מתוך" בני ישראל לעומת היטמעות "בתוך" בני ישראל.

אהרן ובניו מכהנים לקב"ה ("לי"), ואילו במשכן הקב"ה אומר: "ושכנתי בתוך בני ישראל", ולא "בתוך המשכן" כך שהשכינה מגיעה לכל אחד ואחת מבני ישראל.

אוהל מועד משמש כשדה תעופה רוחני הפעיל בשני מישורים - 'מסלול נחיתה' לשכינה, בדרכה לקדש את מחנה בני ישראל, ו'מסלול המראה' לכוהנים המתקדשים ומתעלים בעבודת הקודש.

נשאלת השאלה: מהו ההבדל העקרוני שבין קדושת המחנה לקדושת הכוהנים? מדוע לכל אחת מהקדושות מוקצה מסלול הכשרה הפוך?

ובכן, קיים הבדל עקרוני בין קדושת היחיד לקדושת הציבור.

כוחו של היחיד הוא בהתעלות מעל הציבור ובמקרים קיצוניים, בהיבדלות מלאה במקום בו הקדושה נעדרת (כדוגמת אברהם ונוח). יחיד המתעלה מעל סביבתו ומתקרב לקדושה.

כוחו של הציבור לעומתו, נובע דווקא משיתוף פעולה ואיחוד הכוחות. עצם השותפות היא ההתעלות שמזמינה אליה את הקדושה, כך שתירד ממרומים ותשכון בתוכה.

אהרן ובניו מכשירים עצמם בקדושת היחיד "מתוך בני ישראל" ומתעלים אל הקודש.

אוהל מועד לעומתם, הוא תוצר מושלם של שיתוף פעולה מצד בני ישראל. שותפות זו היא התעלות המזמינה אליה את השכינה כך שתירד ותשכון "בתוך בני ישראל".

שנזכה..

יורם קימלמן

פרשת תצא - שבת זכור

מוציאים שני ספרי תורה. בראשון קוראים שבעה קרואים בפרשת השבוע

בשני למפטיר, קוראים בפרשת כי 'תצא' זכור... (דברים כ"ה, י"ז)

ההפטרה בשמואל א' ט"ו - "כה אמר ה' פקדתי..". אין אומרים אב הרחמים.

לוח ארץ ישראל - הרב טוקצינסקי

קובץ הלכות לחד הכורית תשצ"ח

תענית אסתר:

- א. בשנת הנס, היה יום י"ג באדר יום המלחמה בשונאי ישראל. מנהג ישראל הוא להתענות ביום מלחמה כדי לבקש עזרה ולעורר רחמי שמים. זכר לתענית שהתענו היהודים בשנה ההיא, נהגו להתענות בכל שנה ביום זה. התענית היא גם זכר לשלושת ימי הצום שציותה אסתר על כל יהודי שושן (שו"ע או"ח סי' תרפו, ב ובמ"ב שם ס"ק ב). התענית מתחילה בעלות השחר (4: 41).
- ב. נשים מעוברות ומיניקות פטורות מתענית זו. גם נשים שנמצאות בתוך 24 חודשים ללידה – פטורות מהתענית (סי' תרפו, ב). גם חולה שאין בו סכנה – לא יתענה (שם).
- ג. התענית מסתיימת לאחר תפילת ערבית וקריאת המגילה בליל פורים. מי שקשה לו להתענות עד לאחר קריאת המגילה יכול לטעום משהו ולשתות לפני הקריאה (סי' תרצב, ד ובמשנה ברורה ס"ק יד).

זכר למחצית השקל:

- א. בזמן בית המקדש היו נותנים כל איש ואישה מחצית השקל לקופת המקדש. כסף זה שימש לקניית קרבנות ציבור. ההכרזה לציבור להביא מחצית השקל נעשתה בר"ח אדר כדי שבר"ח ניסן יהיה אפשר להביא את קרבנות הציבור מהמגבית החדשה (משנה מסכת שקלים פרק א).
- ב. המנהג כיום הוא לתת 'זכר למחצית השקל'. את הכסף נהגו לחלק לצרכי צדקה ותלמוד תורה (סי' תרצד, א).
- ג. מנהג האשכנזים - מכיוון שבפרשת שקלים כתובה המילה "תרומה" 3 פעמים, נהגו לתת עבור כל אחד מבני הבית שלושה חצאי שקלים של המטבע המקובלת במדינה (למשל – משפחה בת 6 נפשות תתן 9 ש"ח). מנהג הספרדים - לתת עבור כל אחד מבני הבית מחצית השקל כערך השקל שבתורה. כיום סכום זה שווה ל 20 ש"ח בערך (למשל – משפחה בת 6 נפשות תתן 120 ש"ח).
- ד. נהגו לתת את כספי 'זכר למחצית השקל' בתפילת המנחה של תענית אסתר (סי' תרצד, א).
- ה. אם מחלקים את כספי מחצית השקל ביום הפורים מקיימים בכך גם את מצוות מתנות לאביונים (שם, ביאור הלכה ד"ה ליתן לפחות).

פרשת זכור:

- א. בשבת שלפני חג הפורים קורא המפטיר בספר דברים - 'זכור את אשר עשה לך עמלק'. יש אומרים שחוב קריאת פרשה זו פעם בשנה היא מן התורה (שו"ע, סי' תרפה, ז).
- ב. בעל הקורא צריך לכוון להוציא ידי חובה את השומעים בקריאת פסוקי 'זכור'. גם השומעים יכוונו לצאת בקריאת הקורא (מ"ב שם, ס"ק יד).
- ג. לדעת פוסקים רבים נשים פטורות מקריאת פרשת זכור, אבל נהגו הנשים לבוא לבית הכנסת לקריאה זו (יחווה דעת א, פד).
- ד. קריאה נוספת של פרשת 'זכור' תתקיים בשבת בשעה 13:30 בבית הכנסת לפני תפילת מנחה.

קריאת המגילה:

- א. כל איש ואישה שהגיעו לגיל מצוות חייבים לשמוע את קריאת המגילה פעמיים – בליל פורים וביום פורים. מטרת הקריאה היא לפרסם את נס ההצלה הגדול לו זכינו בימים ההם בזמן הזה.
- ב. בעל הקורא מברך שלוש ברכות לפני הקריאה – 'על מקרא מגילה', 'שעשה ניסים', 'שהחיינו' (סי' תרצב, א). הקורא יכוון להוציא את הציבור ידי חובה בברכות ובקריאה, וכן כל אחד מהשומעים יכוון לצאת ידי חובה בברכות ובקריאה של הקורא (סי' תרצ, יד).

- ג. אין לדבר ולשוחח באמצע הקריאה. כאשר האדם משוחח הוא אינו מאזין לקריאת המגילה, ואם הפסיד אפילו מילה אחת מהמגילה – לא יצא ידי חובה (סי' תרצ, ד).
- ד. נהגו לקרוא כולם יחד בקול את ארבעת פסוקי הגאולה. בעל הקורא יחזור על פסוקים אלו כדי שכל הציבור ישמע אותם מתוך מגילה כשרה (סי' תרצ, יז).
- ה. צריך לקרוא בנשימה אחת את עשרת בני המן. ונהגו להתחיל מיחמש מאות איש... עד 'עשרת'. בעל הקורא ימתין עד שהציבור יקרא ואז יקרא בקול מתוך המגילה (סי' תרצ, טו).
- ו. מי שהחסיר מספר מילים, יכול להשלים אותן מהמגילה המונחת לפניו, ואפילו איננה כשרה (סי' תרצ, ג ובמשנה ברורה ס"ק ז).
- ז. מנהג הכאת המן הוא מנהג קדום וחשוב, אך חשוב יותר לשמוע את סיפור המגילה, לכן נשתדל לשמור על המנהג בגבולות הטעם הטוב, כך שיתאפשר לשמוע את כל סיפור המגילה ברצף (סי' תרצ, יז ובמשנה ברורה ס"ק נט-ס). אלו דברי המשנה ברורה על קיום מצוות חינוך בהבאת ילדים קטנים לקריאת מגילה (סימן תרפט ס"ק יח): "ועכשיו, בעוונותינו הרבים, נהפוך הוא. שלבד שאינם שומעים אלא הם מבלבלים שגם הגדולים אינם יכולים לשמוע וכל ביאתם הוא רק להכות את המן ובוזה אין האב מקיים מצות חינוך כלל. ובאמת מצד מצות חינוך צריך כל אב להחזיק בניו הקטנים אצלו ולהשגיח עליהם שישמעו הקריאה וכשיגיע הקורא לזכור שם המן האגגי רשאי הקטן להכותו כמנהגו אבל לא שיהיה זה עיקר הבאת הקטן לבית המדרש".
- ח. בסוף הקריאה לאחר גלילת המגילה יברך בעל הקורא ברכת 'הרב את ריבנו' (סי' תרצ, יז). אין לדבר עד סיום ברכה זו. הקורא את המגילה לבני ביתו ללא מנין לא יברך ברכת 'הרב את ריבנו'.
- ט. את המגילה יש לקרוא על הסדר ולא למפרע, לכן מי שאחר לקריאה והחסיר כמה פסוקים, לא יכול להשלים לאחר מכן את הפסוקים שהחסיר. עליו לשמוע את המגילה מהתחלה (סי' תרצ, ו).
- י. בברכת 'שהחיינו' בקריאת היום יש לכוון גם על שאר מצוות היום (משלוח מנות, מתנות לאביונים וסעודת פורים).
- יא. מי שמתכנן נסיעה לירושלים בימי הפורים (חמישי-שישי) כדאי שיברר קודם מתי הוא אמור לחגוג את חג הפורים, מכיוון שלפעמים גם אנשי סעד יחויבו לחגוג בטי"ו באדר.

קריאת מגילה לנשים:

- א. אישה יכולה לקרוא את המגילה, ולכל הדעות אף להוציא נשים ידי חובתן.
- ב. על פי פסק הרמ"א נשים אינן חייבות בקריאת מגילה אלא בשמיעה בלבד. לכן תברכנה לפני הקריאה "אשר קידשנו במצוותיו וציוונו **לשמוע מגילה**" (סי' תרפט, ב).
- ג. עשר נשים שקוראות יחד את מגילה נחשבות כציבור, לכן תברכנה לאחר הקריאה ברכת 'הרב את ריבנו' (יביע אומר ח', או"ח נו; צ"ץ אליעזר יג, עג).

מתנות לאביונים:

- א. כל איש ואישה שהגיעו לגיל מצוות חייבים לתת שתי מתנות לשני אביונים ביום הפורים.
- ב. גובה מינימלי למתנה הוא שווה פרוטה. אמנם יש שחייבו לתת מתנה בשווי סעודה. וכל המוסיף – הרי זה משובח (משנה ברורה סי' תרצד, ס"ק ב).
- ג. כל מי שנותן מכספו לועדת הצדקה של הקיבוץ עבור מתנות לאביונים, יקיים את מצוות היום ע"י שליחים. המתנות יחולקו ביום הפורים למשפחות נזקקות באזורנו.

משלוח מנות וסעודת פורים:

- א. כל איש ואישה שהגיעו לגיל מצוות חייבים לשלוח משלוח אחד הכולל שתי מנות לאיש או אישה ביום הפורים על מנת להרבות אהבה ושמחה בינינו.
- ב. המשלוח צריך להכיל שני מיני מאכלים שונים (ואפילו אם ברכתם דומה הם נחשבים כשני מינים, כמו עוגה ובייגלה). בקבוק יין או משקה אחר נחשב גם הוא כמנה. את משלוח המנות יש לשלוח ביום ולא בלילה (סי' תרצה, ד).
- ג. אבל חייב בכל מצוות היום. נהגו שאין שולחים מנות לאבל בתוך י"ב חודש על אביו או אימו, ומותר לשלוח למשפחתו (סי' תרצו, ו).
- ד. כדאי וראוי להרבות יותר במתנות לאביונים ממשלוח המנות ומסעודת הפורים (רמב"ם הלכות מגילה פרק ב, יז).
- ה. סעודת הפורים שאכלה בלילה לא יצא ידי חובתו, שכך הוא לשון המגילה 'ימי משתה ושמחה'. אמנם נהגו להרבות בסעודה גם בלילה (סי' תרצה, א).
- ו. בברכת המזון (וכן בתפילה) יש להוסיף 'על הניסים'. מי ששכח יכול להוסיף בסוף ברכת המזון 'הרחמן הוא יעשה לנו ניסים ונפלאות כשם שעשה לאבותינו...'. אם שכח גם שם – לא יחזור לברך (סי' תרצג, ב וכן סי' תרצה, ג).
- ז. גם מי שסיים את סעודת הפורים בלילה יאמר 'על הניסים'.
- ח. ראוי להרבות בשתיית יין בסעודה זו, זכר לנס המגילה שהתרחש כולו סביב למשתאות היין. מי שיודע ששתייה כזו תגרום לו להתנהגות שאיננה ראויה – ימעיט בשתייה (סי' תרצה, ב. ביאור הלכה שם ד"ה עד דלא ידע).

'ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר' – כן תהיה לנו!

**לרחמי ואיחזקאל אנדאו ולכל המשפחה
מלא טוב אהואדת הנכד, בן אריצות ולבן ציון אנדאו
איחזיק אמהות ולאוסר**

הלמנה

משפחת לנדאו מזמינה את הציבור ל"שלוש זכר"
בליל שבת מהשעה 20:45 בחדר האוכל הימני.

הברית של בנם של בנצי וריעות תתקיים בע"ה בשבת, מיד לאחר המניין השני.

צ' ציפ ויהודה כר"ט ז"ל

בסדרת "יד לראשונים"

"הילד הראשון כבר בא

השני כבר ממשמש ובא

השלישי עדיין לא נראה –

לציפ עוד אין יום עבודה..."

המילים והלחן (ע"פ השערת) – יהודה ברט

אני מתנצל אם "זייפתי" בציטוט מילות השיר, אך את המנגינה הזאת אי אפשר לשכוח... יצירת מופת זו עוסקת בבעיית התעסוקה של ציפ, המטפלת הראשונה בילדי קבוצת "עלומים" בהרצליה. ה"ילדים" המדוברים הלא הם – יעל ז"ל וייבדל"א אורי ודני. את השיר הזה זוכר אני מאחד מנשפי פורים המהוללים בסעד של פעם – כאשר היתה התחרות סמויה בין כל השכונות, מי עלתה על כולן בהצלחתה. בדרך כלל, עד כמה שאני זוכר, קבוצת הוותיקים זכתה למקום הראשון – כשיהודה ברט היה הכותב, המפיק, הבמאי והמבצע...

ילדיי לא זכו להסתופף בצילה של המטפלת המיתולוגית, אבל אני זכיתי ליהנות ממאור הפנים של ציפ, בתקופת עבודתה כספרנית, יחד עם מרים רוזנמן תיבדל"א. בבואי לספריה, קיבלתי המלצות – ע"פ הסוגה (ז'אנר) של הספרים החביבים עלי, ונשאלתי מה דעתי על הספר שהחזרתי – לא כדי לבחון אם קראתיו – אלא על מנת לקבל הערכה, כדי לדעת מה להמליץ לקוראים,

זכור לי המפגש האחרון בינינו, כאשר ציפ חלתה במחלתה האחרונה. היה זה במקום שהיום משמש הכניסה לכלבו. בימים ההם, היתה שם גינת ורדים קוצניים. יהודה נכנס כנראה לכלבו – וציפ נשארה לבדה על הקלנועית, והמפתח במקומו... עקב תנועת ידה של ציפ, נכנסה הקלנועית אל בין הורדים ונתקעה שם. ניגשתי אליה והוצאתי את הכלי מבין הקוצים. ציפ לא אמרה דבר, אבל עיניה "דיברו" אל עיני אשר "שמעו" אותן אומרות: אינני בטוחה אם אני מכירה אותך, אבל אני מכירה לך תודה. כך נסתיימה שיחתנו האחרונה...

יהי זכרה ברוך.

עם יהודה היו לי יותר פגישות... הראשונה בשנת תשי"ד, 1954. והיכן נפגשנו? לא תאמינו, ב...פריז! ההסבר למקום הפגישה ארוך, אבל אין ברירה אלא לספרו לכל ארכו. קוראי העלון בוודאי זוכרים, שלפני כחדשיים כתבתי על חוויותינו במחנה "בני עקיבא" בצרפת (ואיך גייסה הדסה כוח אדם לכור הגרעיני...). המחנה התקיים בצפון צרפת, והקיץ היה הגשום ביותר בחמישים השנים שלפניו. יָשָׁנו, כמו כל החניכים, באוהל מוגן מגשם – אבל לא מן הלחות והערפל. בסיום המחנה חלתה הדסה במין מחלה הדומה לדלקת פרקים. בתכנון המקורי של הנסיעה, חשבנו לטייל אחרי המחנה בשווייץ ובאיטליה, אך כאשר הגענו לפריז החמיר מצב בריאותה של הדסה, והכאבים גברו עד שנאלצנו לחפש עזרה רפואית. שליח הסוכנות בצרפת, פול רויטמן ז"ל, טלפן לאחיו ז'ק, שהיה רופא וטרם יצא לחופשת הקיץ, כמו יתר רופאי פריז. הד"ר ז'ק בדק את הדסה וקבע, ללא התלבטות, לאשפזה בבית חולים. שם, בבית החולים הממשלתי שהתה הדסה עשרה ימים. ביום השמיני, כאשר התעניינתי בסיכויי שחרורה, נמסר לי שמחיר האשפוז הוא 10 דולר ליום, לכן עלי להכין 100 דולר, בהנחה שתשחרר בעוד יומיים. חשכו עיניי... אמנם

היו לנו כמה עשרות דולרים לצורך הטיול שתכננו (בטרמפים...), אבל זה לא התקרב למאה. כאן צריך לציין, שהיו בכיסי עוד מאה דולר, אבל הם לא היו שלנו. איך הגיעו לידינו מאה דולר שאינם שלנו? ביומיים שהיינו בפריז, לפני הנסיעה למחנה, פגשנו בסניף בני עקיבא את חברנו יהודה אל עמי ז"ל, שחזר באותו זמן משליחותו בדרום אמריקה. הוא שמח לשמוע שאנו מתכוונים לבקר בשווייץ, וכל כך למה? הוא מספר שיש בכיסו מאה דולר, שנאספו בברזיל כתרומה ל"מפעל פולק", מפעל המפיות המיוחדות שהקימה אימם של אדו ויוכבד ברזילי, על מנת לקנות בשווייץ בד מיוחד לצורך המפעל, הנקרא "בד אורגנדין" – שניתן להשיגו רק בשווייץ. מכיוון שיהודה לא התכוון לבקר בשווייץ, העביר לי את הכסף כדי שאשמש כשליח מצווה.

בעודי מתלבט בבעיה, וכמובן פוקד פעם ביום את סניף בני עקיבא – את מי אני פוגש שם באותו היום בו נתבשרתי שעלי לאגור מאה דולר? את יהודה בר"ט, שהיה מזכיר פנים של סעד, ויצא לשליחות קצרה מטעם הקיבוץ הדתי. אני שש לספר לו את בעייתי – והוא – פורץ בצחוק מתגלגל, כאילו סיפרתי לו בדיחה טובה... נדהמתי ושאלתי: לשמחה זו מה עושה? משיב הוא בנחת – מה אתה מתלבט? קח את תרומת הדולרים מברזיל ושחרר את הדסה! שוב שאלתי, ומה עם מפעל פולק? ויהודה משיב ברוח בדוחה, סמוך עלי – אני אדאג לזה... אגא, אל תספרו ליוכבד ברזילי את הסיפור הזה!

עברו שנתיים מאז האירוע שהסתיים בטוב, ואני נשלחתי להיאחזות כרם שלום לשמש כמדריך חברתי לשני גרעיני הנח"ל ששהו שם – גרעין עלומים וגרעין הצופים הדתיים. לאחר "מבצע קדש", השם הרשמי של מה שקראנו בתחילה "מלחמת סיני", באו לבקר בהיאחזות נציגי מזכירות הקיבוץ הדתי – חיים אייזנר שהיה האחראי לקשר עם החיילים ויהודה בר"ט שהיה עורך "עמודים". אחרי פגישה עם חיילינו, שאלני יהודה איך אפשר לבקר בהיאחזות הנחל בסיני. ידעתי מפי ה"חברה", שאפשר לנסוע דרך המחנות העזובים של הצבא המצרי, ולהגיע אל הכניסה לסיני ללא בעיות. (היה זה לפני האסון שבו נפצע קשה ומת מפצעיו החבר יוחנן מקבוצת יבנה, שעלה על מוקש בסיוור בין המחנות העזובים.) קיבלנו הסבר שאין בעיה, סעו בכיוון – ותגיעו! ללא חשש נכנסנו לגייפ ויצאנו לדרך. לאחר מספר הרפתקאות בדרך, למשל כשהגענו למחסום אחד והיינו בטוחים שזוהי הכניסה לסיני, התברר ששהינו בלי משים בתוך בסיס ישראלי – וחיילי המחסום מסרבים לתת לנו לצאת... סוף סוף הגענו לקרבת מחסום הכניסה לסיני.

כאן עצרנו לתדרוך מפי יהודה. הוא ביקש מחיים וממני בקשה אחת בלבד: אל תתערבו ואל תפתחו את הפה כשאני אדבר עם הש.ג. במחסום. מגיעים אל הש.ג. ויהודה, בטון של מפקד אוגדה, פונה אליו במילים: אנחנו להיאחזות הנחל! מה זה? הוא שואל. יהודה יורד לטון של גננת ואומר – שמעת על תל חי? חיים ואני משתדלים לא להביט זה בפניו של זה, כדי שהצחוק לא יפרוץ החוצה, כי אנו נאמנים לצו של יהודה "לסתום את הפה". הש.ג. לא שמע על תל חי... מה עושים? יהודה עובר לטון של מורה לחינוך מיוחד – זה הסיפור על טרומפלדור, עם היד האחת... הסבנו את פנינו אחורנית, כי חששנו שלא נוכל להחזיק מעמד... גם טרומפלדור לא היה בבסיס הידע של השומר. יהודה מציע לו עסקה: שמע חביבי, בוא נעשה עסק – אנחנו לא נדווח למפקד שלך שאתה לא יודע על תל חי, ואתה תיתן לנו לעבור... הבחור נענה לעסקה – והשער נפתח! עכשיו, רבותי הקוראים, אני מבין שקשה לכם להאמין לסיפור זה. גם אני לא הייתי מאמין לולא הייתי שם. אבל סהדי במרומים (תרתי משמע, כי גם נשמותיהן של העדים האנושיים מרחפות בשמי מעלה...) שהכל קושט דברי אמת!

שוב עברו מספר שנים, ואני מכהן כמזכיר פנים. פעם נזקקתי לבדוק החלטת מזכירות מלפני שנים אחדות, מן התקופה שיהודה כיהן בתפקיד. מצאתי את מחברת הפרוטוקולים – והנה הפתעה! כך נראה דף הפרוטוקול שנכתב על ידי יהודה בר"ט.

פרוטוקול משיבת המזכירות ביום זה וזה. נוכחים: כולם.

סעיפים –	החלטות.
ברל –	אושר.
שמרל –	סוכם.
קלמן –	הוחלט.
זלמן –	נדחה.
אסיפה –	בסדר.

וכן הלאה, עד סיום סדר היום... נדהמת, אותו יהודה, אמן המילה הכתובה, המושרת והמדוברת – גילה את סוד הצמצום, דווקא במסמך הדורש הרחבה? חידה היא ותהי לחידה.

ספריו של יהודה מעידים על אמנות הכתיבה שלו, אך חוששני שלא כולם זוכרים גם את אמנות הדיבור שלו. אותו הומור עוקצני במקצת ולטפני במידה מרובה שזור היה גם בדיבורו. מנסה אני להיזכר באמרות שונות מפיו. באחת האסיפות בשנות החמישים, התלוננו חברים האיך ייתכן שהבתים שנבנו לא מכבר על ידי צוות הבניין – קירותיהם נסדקים לאורך ולרוחב ולגובה. הסבירו אנשי הצוות – מה לעשות, האדמה "עובדת". הפליט יהודה בלחש רם: טוב, לפחות מישוהו עובד... ובדומה לזה, פעם ישבו חברים ודיברו בגנותו של פלוני, שאינו מקפיד על לוח הזמנים ומגיע לעבודה באיחור של חצי שעה. מציין יהודה – בסדר, לעומת זה הוא מקדים בחצי שעה לסיים את עבודתו... היה לנו חבר ששמו היה דבליה. קטן קומה היה וגופו צנום – אבל כאשר נקרא לעלות לתורה, הסתבר ששמו: דב אריה בן זאב! אמר יהודה – ראו נא, זה הקטן הוא גן חיות מהלך. בשנים הראשונות של הקיבוץ, רבו הדיונים על השוויון ועל איך לשמר אותו. יהודה נהג לומר: השוויון היחיד הראוי הוא שוויון הנפש לגבי מה קורה אצל הזולת...

יהודה כתב במשך עשרות שנים את דף המידע "ברפת שלנו". זוכרני, כאשר נפרדו הרפתנים מן הפר, כי הגיע מזריע אנושי (לא באותו אופן הביצוע...) כתב יהודה שיר תהילה לפר העוזב. ממנו זוכר אני את השורה האחרונה: רבות פרות עשו חיל, ואתה עלית על כולנה! כשאני מהרהר היום ושואל את עצמי מה היה יהודה עונה אם הייתי שואל אותו: תגייד יהודה, אתה לא מודאג מן העובדה שבצמרת יש כל כך הרבה "בחזקת חפות"? היה בוודאי משיב – לא צריך להגזים, לא כולם בחזקת חפות, יש גם כמה עדי מדינה...

יהי זכרו ברוך.

יום הזיכרון ליהודה בר"ט, ביום ט' באדר.

בס"ד

הצולק עצול כזה ואין בו כלל פינות
ובכל מקום, בכל מקום נוגנות המנגינות.
הקיבוץ כמו ניגון, מורכב ומיוחד
מאחד אותנו להקשיב, ללכת יד ביד.

נשף פורים מתקרב, והשנה נעלה את המופע:

"הסיוול לארץ התוויק"

מאת: גידי קורן

מופע משותף למבוגרים ולילדים
בימוי: להב תימור | עיבוד מוזיקלי: רועי גולן | הפקה: ו. תרבות

יום רביעי, י"ג באדר 28.2.18
בשעה 20:45 באולם הספורט

בואו בשמחה!
ו. תרבות

• באולם הספורט אסור לאכול, הציבור מתבקש לא להכניס שתיה ודברי מאכל לאולם.
• השורות הראשונות יישמרו למשתתפים ולאנשים המבוגרים.
• ילדים מתבקשים לשבת על רצפת הפרקט מקדימה.

והשנה...
השכונות
חולרות
להופיע!

הודעה אמק ילדים

בכל יום שני אחר הצהריים משק ילדים פתוח למשפחות

החל מהשעה 15:00 עד שקיעת החמה.

כדאי לכם לבוא ולראות מה התחדש!

3וות האסק ורחלי

למני תפילות הנוצר לשבוע הבא:

ביום ראשון - 8:20 בבית הספר.

ימים שני ושלישי - 7:45 בבית הספר.

ימים רביעי ושישי - 8:00 בבית הכנסת של הנוער

(בצריף).

אנחנו fe מנהל הקהילה

"גובה הצ'ק שאנו נותנים בשמחות, נגזר לא פעם מהסכום שקיבלנו מבעל השמחה באירוע הקודם, גודל המתנה שהיא קונה לו ליום ההולדת עומד ביחס ישר לגודל המתנה שהוא קנה לה. כך הפכה הנתינה מביטוי של אהבה להלוואה בריבית.

התופעה הזו לא פסחה על משלוחי המנות, אדם נותן לחברו שני חטיפים ובקבוק יין קטן, ומקבל מיד בתמורה שלושה

מאפים וממתק. פחות חוויה של "משלוח מנות איש לרעהו" ויותר תחושה של "להינקם מאויביהם"...
קיבלתם משלוח מנות?

אמרו תודה, חייכו באהבה, ותררו על הטקס המגוחך של 'חכה רגע שאביא את משלוח המנות שהכנו לכם' (תוך שאתם משאירים את האורח בדלת ורצים למטבח לארגן צלחת חד פעמית ונייר צלופן).

שלחתם משלוח מנות?

אל תשאלו מי ומה קיבלתם בחזרה. אם יש אדם שקשה לכם לא להתחשבן אתו – אל תשלחו לו.

פורים הוא הזדמנות חד פעמית לתרגל את המיומנות החשובה של "לתת בלי לרצות לקחת" ולמי מאיתנו שצריך, גם את המיומנות של "לקחת בלי לרצות לתת..".

(הר 'אילעאי עופרן – רבה של קבוצת 'בנה)

בחרתי לפתוח במילותיו של הרב אילעי מתוך תחושה שהם בסיס טוב למחשבה. אותי זה עורר לשאלה האם אני חוגג את פורים במהותו הפנימית: שמחה יהודית הנובעת מהכרת הטוב, משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים ברוחב לב או שמא אני מפספס משהו. לתחושתי זה אחד החגים המאתגרים ולוואי ונצליח אישית וקהילתית, לחגוג אותו בעוצמתו הפנימית והעמוקה.

כנס "בארות בנגב" השביעי

כ-25 חברים נהנו מיום מרתק בשמש חורפית, מאירוח מפנק וארגון למופת. הכנס בסימן 70 שנה למדינה, הביא איתו גם הפעם את אנשי הקבה"ד, בעיקר פנסיונרים מכל הארץ, כולל אנשי עמק בית שאן ולביא וניתן לומר שחלק מהאווירה בכנס זה היא "שבת אחים גם יחד". בצהרי היום, ביוזמת דוד דרורי המנהל כיום את המעוז ובסיועו של עמוס ברט, הגיעו תמיר ראש המועצה ועמרי שלמון מנכ"ל המועצה לשימור אתרים לסיור ב"מעוז מול עזה". מטרת הביקור היתה לגייס את המועצה לשימור, לסייע לנו בצורה משמעותית, לביצוע מתיחת פנים הנדרשת להמשך הפעלתו של המעוז. נדמה לנו שהביקור היה טוב ומשמעותי, אך יגידו הימים, אם הדברים יבשילו לכדי מעשים.

מהלך זה מתחבר למהלך חשוב נוסף שמובילה המועצה שלנו בימים אלה בתחום התיירות בשדות נגב. ביוזמה ברוכה, שכרה המועצה את שרותיו של יזם תיירות רז ארבל, אשר במשך שנים פיתח את התיירות בהר הנגב ומתמחה בתחום. רז נכנס לעבודה במרץ ואנו פועלים יחד איתו ובשיתופם של מספר חברים לפיתוח ומינוף ענף התיירות בסעד בכלל ו"מעוז מול עזה" בפרט.

"נקודת חן" - נקודה למחשבה

זה לא סוד שאני חסיד גדול של המפעלים החברתיים הפועלים בסעד ובעיני זהו אחד הגורמים המשמעותיים להיותה של קהילתנו קהילה מיוחדת. כל זה נכון, כאשר הקהילה וחבריה מעורבים ותורמים לקיומם של מפעלים אלה, אם בממון ובמשאבים קהילתיים ואם בתרומה ובהתגייסות אישית למשימות נדרשות. אחת מהמשימות

המאתגרות הינה "משפחות מארחות". הסתבר לי שהשנה אנו עומדים במחסור לא מבוטל של משפחות מארחות לבנות "נקודת חן" ולצד 16 משפחות שהתגייסו למשימה, חסרות עדיין 7 משפחות נוספות. תפקידה של "משפחה מארחת" הוא לארח שתי בנות לסעודות ליל שבת אחת לשלוש שבתות ולעיתים, אחת לשבועיים. אני מזמין מאד משפחות שטרם עשו זאת או שעשו זאת בעבר ובחרו להפסיק, לפנות למיכל אחיטוב ולהתגייס למשימת הקודש המקיימת יום יום ב"נקודת חן".

עדכון נוהל צמ"ד – בנושא "חברות תלויית מדור"

כ-15 חברים ונקלטים הגיעו לערב הסברה השמיעו ושאלו, ומתוקה, זבולון ואני השתדלנו להקשיב ולהשיב. בעקבות הערב, אנחנו עוברים ומהדקים את ההצעה ובע"ה נביא אותה להכרעת הציבור באסיפה הקרובה.

מבצע "לעשב עם כל הלב"...

גשמי הברכה והשמש החמה שלאחריהם, מביאים לצמיחה מועצת של עשבייה ברחבי כל הגן הגדול שלנו. חשבנו (איציק סנדרוסי והחתום מטה) להציע את המבצע "לעשב עם כל הלב" משתי סיבות: א. הקושי של עובדי הנוי להשתלט בזמן אמת על כל העשבייה הרבה. ב. הרצון להפחית בשימוש בריסוסים, בעיקר בשטח המגורים. לצורך כך אנו פונים לכל "איש ואיש, משפחה ומשפחה", להקדיש חצי שעה בשבוע לעישוב בשטח הסמוך לביתה. זו יכולה להיות חוויה משפחתית או מפגש שכנים מהנה ובעזרת מאמץ קטן של כל בית אב, נוכל להקטין בצורה דרמטית את מפגע העשבייה. דגש חשוב: יש לעשב בסמוך לירידת הגשמים כאשר האדמה לחה ולהקפיד לאחוז בעשב בסמוך לקרקע, כך שיתלש עם השורש.

"אבל וחפוי ראש..."

שוב פוקדות אותנו תופעות מדאיגות של ואנדליזם בחול אך בעיקר בשבתות. רק כדי לסבר את האוזן: פגיעה והשחתת תיבות דאר, נזקים ברפת, השחתת כיסאות בבית המדרש, קופת צדקה שנעלמה מאחד הגנים בגיל הרך והרס ציוד בסמוך ל"יד שניה". במחשבה משותפת עם אפרת שלומי, מרכזת ועדת חינוך, כיצד נכון לנו להתמודד קהילתית עם התופעה המדאיגה הזו, סוכם שוועדת חינוך תשקול כיווני פעולה קהילתיים בשיתוף ההורים וברגע שתהיינה לנו תובנות מעשיות, נביא אותן בפני הציבור.

ליהודים היתה אורה ושמחה ומים בששון...

רשות המים עדכנה את מחירי המים לצרכנים הביתיים ובצעה הוזלה משמעותית בתעריף המים המוזלים החל מינואר 2018. מכתב מפורט עם המחירים המעודכנים, יצא השבוע והתפרסם לכל הציבור. השמחה בגיזרת צריכת המים הביתית לא מקלה על הגזרות במשק המים החקלאי, אך הימים הללו מזכירים לנו יותר מכל, שגזרות יכולות להשתנות.

שמח תשמח רעים האהובים...

משכית גולן ובח"ל שלומי מאור הודיעו על כוונתם להינשא בשעה טובה ומוצלחת. החתונה תתקיים בע"ה, ביום חמישי כ"ה באייר (10.05.18). מזל טוב לזוג הצעיר, להורים המאושרים אחינעם ואשר לסבתא ולסבא לאה ומשה ולכל המשפחה.

תזכורות חשובות

- "ויתאפק המן" – כולנו מתאפקים ולאסלה לא זורקים מגבונים, פן חמתו של הביוב תבער והוא יגלוש במורד ההר...

- "ונעשים בכל יום ויום משפחה ומשפחה" – להיות כל איש, מקפיד לנקות מרזבי ביתו, בכל הגג ובעיקר אשר הרחיב אותו בעצמו ונמצא באחריותו. ואם לא יעשה כדת זאת, ייסתם המרזב ויגלוש וליהודים יהיה מפח נפש וכאב ראש.

פורים שמח –

בשמחה יהודית שורשית ואמיתית

נחום

**אמיכל אפלבוס מלא טוב להולדת הנין
נכד זרניה ולצמי אפלבוס, בן אלימור ולרנוני שניידר
איחולים לשמחה ונחת!**

**אנילי ולבנימין סלנט מלא טוב לנישואי הנכד
שלומי חי – בנמ של זיהר וישציהו סלנט צבי"ל זירל
איחולים לשמחות ולאושר**

הודעה מווצרת דת

את השיעור בשבת בבוקר יעביר פרופי נחם אילן.
נושא השיעור: "דופק החיים - הדים למאורעות הימים בפירוש רבי אברהם סבע למגילת אסתר".
השיעור יתקיים בבית הכנסת מיד לאחר הברית של משפחת לנדאו.

הציבור מוזמן

"ונשמרתם מאד לנפשותיכם"

הקפידו ובדקו שהתחפושת או האביזר בו אתם משתמשים - אינו דליק!
תרסיסים מסוכנים במגע עם הפנים ועלולים לפגוע בראייה.
שימו לב שהילד מסוגל לראות דרך המסכה והיא אינה חוסמת את שדה הראייה!
נפצים ופיקות מהווים סכנה הם עלולים להתפוצץ גם בכיס ולגרום לפציעות וכוויות!

1107 כיבוי אש – סעד